

ditmaal wil zij niet. Zij staart hem aan, als om hem te tarten, hem te doorboren met haren strakken blik. Zij luistert naar de geluiden, die daar spoken in de stilte bij het grauwen van den vroegen nacht, — naar het knappen van een twijgje, dat bezweek onder den wassenden last — naar het zuchten der oude huisbinten onder den druk die zich al zwaarder aanstapelt op kap en dakstoel. Een steunen is het soms — dan weer een rebelleerend knarsen, gelijk er gaat door hare eigene ziel. Al zwaarder, zwaarder wordt de last, — last der witte vlokken op de aarde — last des zwijgens op een leven zonder licht.

„Een stormwind, o God, om het doodsfloers van den hemel, het lijkkleed van de aarde weg te vagen, en de sterren te ontblooten! Een vuurbrand, o God, om kleuren uit te gieten over dit doode wit, om gloedspatten en vonkengeknetter te werpen in deze versmorende stilte!”

* * *

Het is alsof die wanhoopsbede wordt verhoord. Want, zie — diep aan de westerkimme heeft door eene scheur in de wolkenlaag het avondlicht zich heengeboord, en eene bloedroode zon schiet door de smalle gleuf horizontale stralenbundels, die de witte velden aanstrijken met karmijn en aan het geboomte milliarden kristallen doen tintelen van robijnengloed. Het is een valsche, vluchtige, onheilspellende luister, gelijk de hectische bos op de kaken eener stervende. Maar licht is het dan toch voor een oogenblik, kleurspel en glorie, — — en het dringt ook binnen in die grauwe kamer, op wier wanden en meubels het vurige glansen herleven doet, rossig fel, rozig warm, als de gouden lach van een zomersch zonnerijzen. En bij dit spotbeeld van zomerweelde ontwaken er in het brein der vergramde vrouw herinneringen van voorheen — herinneringen van morgenstonden in haars levens Mei, wanneer de vroege stralen geen sneeuwvlokken, maar dauwdroppen voor haar ontvonken deden met juweelenpracht, — herinneringen van avonduren in haren rozentijd, wanneer na een ganschen dag van blauw en goud geen ondergaan der zon het licht uit haar hart kon doen wijken, en het kweelen van den nachtegaal in de geurende heesters haar slechts een matte weerklank was van het honderdstemmig vogelenkoor in haar eigen ten hemel jubelend gemoed.

Want eenmaal had hij haar liefgehad, die man daar bij den haard — die dorre, doffe, onaandoenlijke man, op wiens aangezicht, terwijl hij daar zit en leest, de spotglans van dat valsche winteravondrood nog even het vuur der jonkheid en de ridderlijke extase der bruidegomsdagen parodieert. Eenmaal — ach, zóóveel jaren immers nog niet geleden — had hij haar aangebeden, heftig begeerd, hartstochtelijk bezeten, — rood en fel — en valsch en vluchtig — gelijk dit fel roode, vluchtig valsche zonnesteek door die wolken spleet. En toen — toen was het grauw gekomen, de kil aansluitende nevel, het langzame betrekken, zeker en wreed — de wolkenbank, stadig aankruipend en verslindende het blauw, — en toen de sneeuw, de stille, dof drukkende, langzaam alles bedelvende. De sneeuw . . . de sneeuw